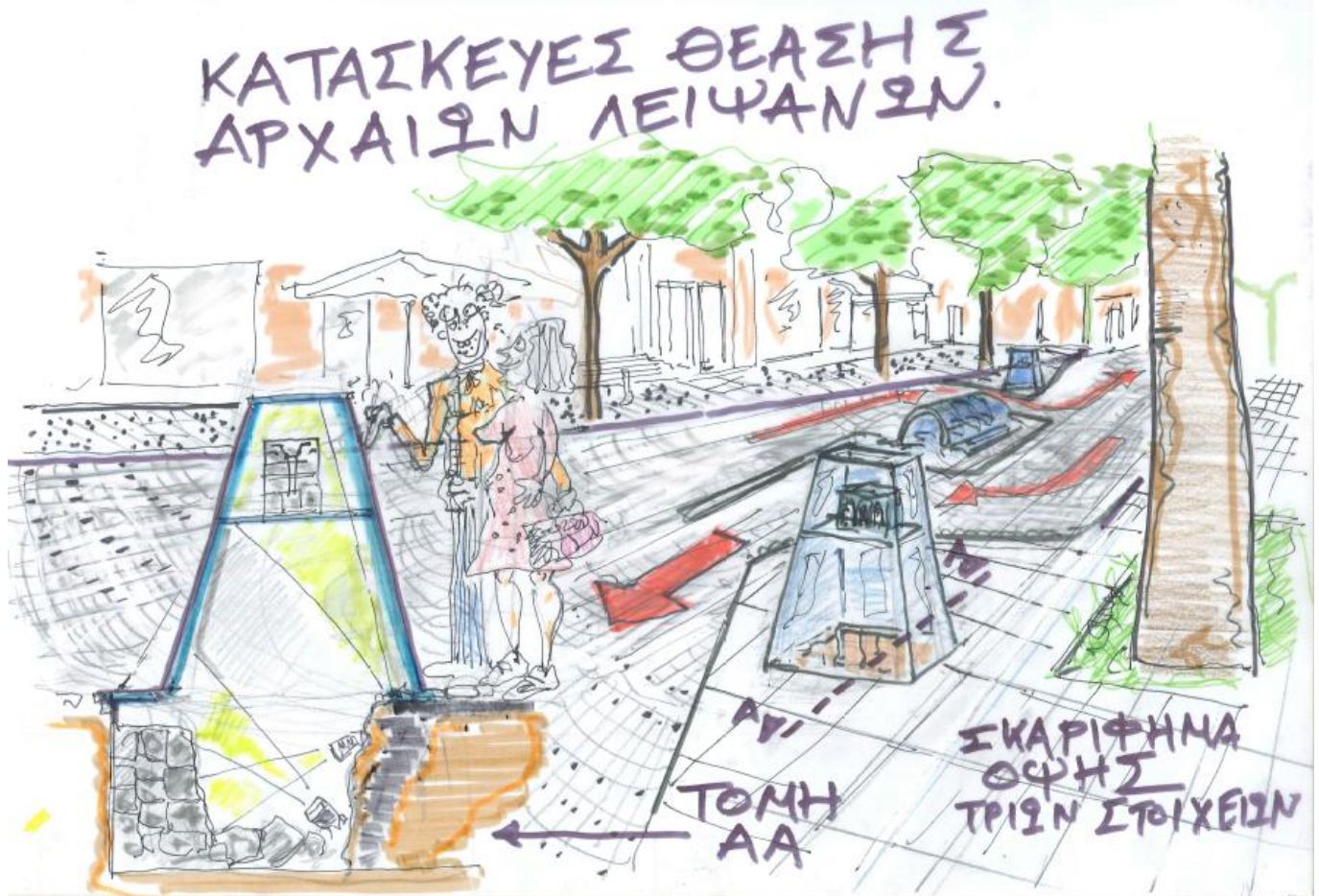

Πρώτες σκέψεις για την ανάπτυξη των λειψάνων

written by Δημήτρης Λεβέντης | 19.11.2015

Οι εργασίες αλλαγής δαπέδου στην οδό Γ. Θεοτόκη στο ύψος του “Παλλάς” έφεραν στο φώς τα λείψανα της θεμελίωσης της “Βασιλικής Πύλης”.

Φυσικό ήταν.

Δεν πρόκειται για κάποιο αναπάντεχο εύρημα και θεωρώ αδικαιολόγητη την έκπληξη που ξεσηκώθηκε.

Όλοι ήξευραν για το μέγεθος και την ακριβή θέση της κατασκευής που γκρεμίστηκε από τον Θεοτόκη και μέρος του λαού που το θεωρούσε (δίκαια) σύμβολο ταξικού διαχωρισμού μεταξύ περιφέρειας και Πόλης.

Γκρεμίστηκε, δεν ανασκολοπίστηκε όπως έπραξε ο Αλέξανδρος με την θήβα, ο Μόμμιος με την Κόρινθο, οι Σιωνιστές με τα σπίτια των Παλαιστινίων ηγετών.

Γι’ αυτό και η θεμελίωση παρέμεινε και οι πέτρες της δεν έγιναν τοιχία σε δημοτικά έργα ή σε σπίτια αριστοκρατών.

Η πολεοδομία όμως έχει αλλάξει έκτοτε κι έχει διαμορφωθεί μια νέα πραγματικότητα

που δεν αλλάζει.

Ο χώρος παρότι χαρακτηρίζεται πεζόδρομος θα παραδοθεί στη κυκλοφορία των τροχοφόρων αλλά κι αυτό να μη γίνονταν οι δυνατότητες ανάδειξης είναι περιορισμένες.

Η ανασκαφή έχει φέρει στο φως ένα σημαντικότερο εύρημα -σε όλο του το μεγαλείο - από τη θανατωθείσα Πόρτα Ριάλα.

Είναι οι ενετικές σωληνώσεις δικτύου αποχέτευσης .

Ένα άριστο τεχνικά δίκτυο κατασκευασμένο σε εποχές που οι σημερινές μεγάλες πόλεις της Ελλάδας είχαν χαβούζες (αν είχαν).

Ένα μικρό τμήμα της είχε βγει στην επιφάνεια το καλοκαίρι λίγο πιο κάτω μπροστά από το “Ευρώπη” και το είχαμε επισημάνει με φωτογραφία και σχόλιο από τις στήλες της “Τ”.

Κανένας δεν έδωσε σημασία και μπαζώθηκε με συνοπτικές διαδικασίες.

Απ’ ό,τι είχα μπορέσει να διακρίνω, κάτω από το θόλο υπάρχουν τοιχία πάνω από ένα μέτρα αμφίπλευρα και εντός του είναι κατασκευασμένη βαθειά κτιστή (!!!!) κλίση.

Ένα αριστούργημα που εξυπηρετούσε θαμμένο τη πόλη για αιώνες διακλαδώσεις χιλιομέτρων.

Η πρόταση που θα διαμορφωθεί πρέπει να περιοριστεί σε σεμνά πλαίσια έτσι ώστε να μην εξολοθρεύσει το δημόσιο χώρο.

Ούτε τα λείψανα της Πόρτας ούτε αυτά της Ανουντσιάτας είναι τα μνημεία σύμβολα τα μνημεία που ταυτοποιούν την Πόλη μας.

Ταυτότητα της Κέρκυρας είναι τα Φρούριά της που καταρρέουν και η Πόλη στο σύνολό της.

Καταθέτω σήμερα το πνεύμα -και όχι τη λύση- που μπορεί να διατρέξει την επεξεργασία της μελλοντικής διαμόρφωσης που σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να γίνει βιαστικά.

Εκείνο που μπορεί να γίνει είναι να εγκιβωτισθούν σε διαφανή κουβούκλια τρία στοιχεία.

Μία τομή της θεμελίωσης στο δυτικό άκρο μία στο ανατολικό κοντά στα πεζοδρόμια και μία στη μέση για το αποχετευτικό ενετικό δίκτυο.

Το πλάτος του κάθε κουβουκλίου θα περιλαμβάνει το πάχος της θεμελίωσης συν 20-25

cm για να μπορεί να είναι ορατό το βάθος από όλες τις πλευρές.

Σε σημείο όρασης διαβάτη να τοποθετηθεί επίσης διαφανής εταζέρα όπου θα κάτσει μια μακέτα της κατασκευής υπό κλίμακα.

Στις επιφάνειες του κουβουκλίου μπορεί να χαραχθούν οι λατινικές επιγραφές της πόρτας καθώς και το ιστορικό της.

Για να πάμε και σε πιο δουλεμένη εκδοχή μπορεί τα κουβούκλια να σχεδιασθούν και να πάρουν το σχήμα των ακρόλιθων της πραγματικής κατασκευής με τους αρμούς τους και να φαίνονται σπασμένα στις εσωτερικές πλευρές ώστε να δηλώνουν τη καταστροφή της Πόρτας.

Το μεσαίο στοιχείο της σωλήνωσης μπορεί να δεχθεί θολωτή διάφανη κατασκευή επί της οποίας να σχεδιαστεί το δίκτυο της Πόλης.

Οι εύθραυστες κατασκευές πρέπει να χωροθετηθούν, οι μεν πρώτες σε προέκταση του πεζοδρομίου, η δε μεσαία σε νησίδα.

Χρειάζονται και χαμηλή σιδηριά προστασίας ώστε να μην κινδυνεύσουν, όχι τόσο από τα τροχοφόρα, αλλά από τους ανόητους που μιλάνε στα κινητά δίχως να υπολογίζουν τίποτε .

Με λίγη προσεχτική δουλειά και παίδεμα μπορεί να βρεθεί λύση για την κυκλοφορία μιας και τα "S" που σχηματίζονται λειτουργούν και σαν λωρίδες επιβράδυνσης.

Τέλος θέλω να υπογραμμίσω το εξής.

Η παλιά πόρτα έχει πεθάνει.

Στο χέρι μας είναι να κτιστεί μια καινούργια, μοντέρνα Πόρτα Ριάλα, που δεν θα κλείνει αλλά θα είναι διαρκώς ανοιχτή για ντόπιους και επισκέπτες.

Μια πόρτα που θα συνδυάζει την κοινωνική επαφή, την ξένια υποδοχή, την πληροφόρηση, την ανάπαυση, την οργάνωση κοινωνικών εκδηλώσεων.

Ο τόπος δεν είναι άλλος από το κηπάριο και το χώρο γύρω από την Ανουντσιάτα, που αν καταληφθεί από την άσκοπη και χολιγουντιανή σκαλινάδα που προβλέπεται θα πάει κατά διαόλου.

Ο όγκος και η προεξοχή της θα είναι αποκρουστικές, θα διώχνουν αντί να υποδέχονται.

Η δημιουργία "αίθουσας" υποδοχής γίνεται με το ακριβώς αντίθετο με κοιλότητες, με εσοχές και όχι με μεγαλόπρεπες κλίμακες.

Τα υπολείμματα της Ανουντσιάτας δεν είναι η πυραμίδα του Ήλιου των Αζτέκων.

Σε λίγες μέρες θα καταθέσω τη σκέψη μου και γι' αυτό το φλέγον ζήτημα από τα πιο βαρύνοντα στη ζωή της πόλης, σημαντικότερο κι από την ανάδειξη της Πόρτας.

Από τις πρωτόλειες αυτές σκέψεις πιστεύω ότι στη πορεία θα βρεθούν άλλες καλύτερες, εξυπνότερες αποτελεσματικότερες.